

Královna všech rybníků a řek

Když se Anežka ráno podívala z okna, svět venku vypadal jako v pohádce.

Z nebe se snášely lehké sněhové vločky a měkce usedaly na větve stromů, lavičky, cesty, trávníky... Vše bylo pokryto bílým kobercem. I potok, který pod náporom silné zimy zamrzl, dostal svou příkryvku. Na chodníku za brankou se objevily šlápoty od podrážek, dva úzké klikaté pruhy z jízdního kola a několik drobných stop od psích tlapek. Cokoliv se mihlo krajinou, zanechávalo za sebou viditelné stopy.

Na zahradě ale ještě žádné nebyly. Ani ptačí. A psí už vůbec, protože Bobina trucovala a odmítala jít ven. Když ji Anežka proti její vůli vzala do náruče a postavila do sněhu, Bobina strnule užasla. Nikam neutíkala. Zabořila čumák do té nové studené peřiny, odfrkla si a hned začala radostně vyvádět. Bylo pro ni ale opravdu těžké, prodírat se svými neohrabanými krátkými jezevčími nožičkami vysokým sněhem. Čím hlouběji prostupovala do zahrady, tím víc se Anežce ztrácela z očí. Prozrazovala ji jen vyšlapaná cestička.

Po obědě se všichni vydali k místnímu rybníku. Anežka, táta a babička si přibalili brusle. Mamka vzala Vojtíška do kočárku, aby se prý dobře prospal na čerstvém vzduchu. A protože Bobina na ně hodila psí oči, mohla jet taky, ale s tím, že pěkně počká u kočáru a nebude se nikomu plést pod nohy.

Rybník byl již obsazený mnoha dětmi i dospělými. Někdo hrál hokej, jiní bruslili nebo padali na zadek. Téměř všude byl tlustý